Згадую храм, де колись мандрував, —
добрий, блаженний то час.
Знов під'їжджаю до брами містком —
повнюся люблячими почуттями.
Гори і ріки, як завше, живуть —
все підіймався б на них знов і знов.
Дух поселився і заволодів
вербами тихими й цими квітками.
Сонце — ввесь день, і не стелиться дим;
ген — соковитий заквітчаний лан.
Сонце не хоче іти на спочин —
тепло так між золотими пісками.
Зникла безслідно моя донедавня печаль...
Зникла чи вернеться знов?
Не розлучитись повік, не забуть, не піти
З цього самотнього храму...